

имаше ключа отъ черквж-тж, лесно бы можяль да ж открадне, нъ тогась нищо не бы придобыль съ това. Защо-то освѣнь дѣто една-та гола рѣчь Ясенева не бы была доволенъ доказъ, какво башь тоя е она сжщый чудотворный образъ, то още пò-просто запрѣщеніе-то на патриаршіж-тж бы измѣнило всичко-то сѣмнѣне у измамж и направили быхж го лъжець, или пакъ ако и да ся припознаеше, че това е истинскыа образъ, краждба-та пакъ бы покварила всичкый успѣхъ на чудотворство-то и само щяхж да гледать на святотатство-то. Инди остаяше му само едно това, да употребѣи двоеличность-тж калугеровж, коя-то държеше ключеве-ти отъ тайнж-тж на чудотворство-то и имаше у народа вѣрж. Ала какъ да направи това.

Нашь Ясень скрой това тѣй:

Еднажж кога-то отецъ Агапій, откакъ натѣкми всичко на иконж-тж и прѣобърнж ся на кавалера Георгіа, та токо щеше да влѣзе въ подземныа пѣть, кой-то да го отведе изъ черквж-тж на гробища-та и оттамъ на улицж-тж, внезапно, прѣдъ само-то му влизаніе Ясень му прѣпрѣчи пѣть и грозно извика:

— Отче Агапіе, кавалеру Георгіе, чякай да ся разговоримъ!

Кавалеръ-тѣ отстѣпи на странж, смжтенъ отъ ненадѣйно-то появленіе, и като свѣтковица извади бързо изъ пожницж-тж меча и нападнж на Ясень.

Ала Ясень като че ли ся е надѣяль на това, зашто-то силно замахнжтый и право на главж-тж му оправеный кавалеровъ мечъ не ся срѣщнж съ главж-тж, нъ съ острия мечъ Ясеньевъ. Голи-ти ножеве ся кръстосахж, звѣкнжхж отъ удара, посипахж ся искры, кога захванж да ся трька стомана о стоманж. Съ жалостень гласъ екижхж черковны-ти сводове, о кои-то до тогась ся отбивахж само гласове отъ божественны пѣсни и молитвенны въздыханія. Кандило-то прѣдъ образа чю-